

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคูปวงประชานุเคราะห์ จังหวัดอุดรธานี
The Effects of Using a Guidance Activity Package Based on Group Dynamics to
Develop Positive Attitude toward English Learning of Mathayom Suksa I
Students at Nong Huakhupuang Prachanukhro School in UdonThani Province

ขวัญใจ แก้วอาษา (Kwanjai Keawasa) * นรินาถ แสนสา (Nianart Sansa)**

วัลลา สบายยิ่ง (Wunlapa Sabaiying) ***

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง และระหว่างหลังการทดลองกับในระยะติดตามผล และ (2) เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กับของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ของโรงเรียนหนองหัวคูปวงประชานุเคราะห์ จังหวัดอุดรธานี ที่มีคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำสุดเรียงขึ้นมาจำนวน 30 คน ต่อจากนั้นสุ่มอย่างง่าย เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 15 คนเท่ากัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ (1)แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .98 (2) ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับกลุ่มทดลอง และ (3) ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติสำหรับกลุ่มควบคุมสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยปรากฏว่า (1) นักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าเจตคติก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียนดังกล่าวไม่แตกต่างจากเจตคติในระยะติดตามผล และ (2) เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าเจตคติดั้งของกลุ่มควบคุมซึ่งใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ เจตคติ ชุดกิจกรรมแนะแนว มัธยมศึกษา

*นักศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช krkwanjai@hotmail.com

**อาจารย์ ดร. ประจำสาขาวิชาการแนะแนวและการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช niranat_5854@hotmail.com

***ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาการแนะแนวและการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช escoswun@hotmail.com

Abstract

The objective of this quasi-experimental research were: (1) to compare the post-experiment positive attitude toward English learning of the experimental group students who used a guidance activity package based on group dynamics to develop positive attitude toward English learning with their pre-experiment counterpart attitude, and their counterpart attitude at the end of the follow-up period; and (2) to compare positive attitude toward English learning of the experimental group students who used the guidance activity package to develop positive attitude toward English learning with the counterpart attitude of the control group students who used the traditional guidance activity program.

The research sample consisted of 30 MathayomSuksa I students, with lowest scores on attitude toward English learning, at NongHuakhupuangPrachanukhro School in UdonThani province during the 2013 academic year. Then, they were randomly assigned into an experimental group and a control group, each of which consisting of 15 students. The experimental group students used a guidance activity package based on group dynamics to develop positive attitude toward English learning, while the control group students used the traditional guidance activities program. The employed research instruments comprised (1) a scale to assess attitude toward English learning, with reliability coefficient of .98; (2) a guidance activity package based on group dynamics to develop positive attitude toward English learning for the experimental group; and (3) the traditional guidance activity program for the control group. Statistics for data analysis were the mean, standard deviation, and t-test.

Research findings showed that (1) the post-experiment positive attitude toward English learning of the experimental group students who used the guidance activity package based on group dynamics to develop positive attitude toward English learning was significantly higher than their pre-experiment counterpart attitude at the .01 level, and their post-experiment positive attitude toward English learning did not significantly differ from their counterpart attitude at the end of the follow-up period; and (2) positive attitude toward English learning of the experimental group students who used the guidance activity package based on group dynamics to develop positive attitude toward English learning was significantly higher than the counterpart attitude of the control group students who used the traditional guidance activities program at the .01 level.

Keywords: Attitude, Guidance activity package, Mathayom Suksa

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

บทนำ

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตประชากรของชาติ ซึ่งรัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญในด้านการพัฒนาคุณภาพการศึกษาเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่กำหนดว่า การจัดการศึกษาต้องพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข การจัดการกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิหน้าที่ เสรีภาพความเคารพ กฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล รู้จักพึ่งตนเอง มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ใฝ่เรียนด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ (กรมวิชาการ, 2546 : 4) เพื่อให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพสามารถเป็นพลังขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ทัดเทียมนานาชาติในภูมิภาคโลกาภิวัตน์ และเพื่อเตรียมความพร้อมของประเทศเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งภาครัฐจำเป็นต้องดำเนินนโยบายในการพัฒนา “ทุนมนุษย์” อย่างจริงจังและเร่งด่วน รวมทั้งการเร่งสร้างการรับรู้ การสร้างความรู้ความเข้าใจของคนไทยที่มีต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยการสนับสนุนการเรียนรู้ การสร้างความเข้าใจประเด็นวัฒนธรรม ภาษาของชาติสมาชิกอาเซียน รวมทั้งการเร่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทย เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (จุฑาทิพ คล้ายทับทิม, 2555: 157) ซึ่งในปัจจุบันพบว่าทักษะภาษาอังกฤษของไทยพัฒนาได้ช้ากว่าประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนหลายประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการในฐานะหน่วยงานหลักในการจัดการศึกษาของชาติ จึงได้กำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานขึ้น สำหรับให้สถานศึกษาใช้พัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้ได้มาตรฐานตามที่กำหนด โดยกำหนดจุดหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ (1) มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (2) มีความรู้อันเป็นสากล มีความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและทักษะชีวิต (3) มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุนทรีย์ และรักการออกกำลังกาย (4) มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และ (5) มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์และสิ่งดีงามในสังคม และอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551:5) สำหรับการจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเรียนรู้เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ จำนวน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานพื้นฐานอาชีพ ภาษาต่างประเทศ และกำหนดให้เรียนรู้ในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้นำองค์ความรู้ ทักษะ จากการเรียนรู้และประสบการณ์ของผู้เรียนมาจัดกิจกรรมพัฒนาตนเอง เพื่อเป็นคนดีมีคุณธรรมจริยธรรม มีวินัยและมี

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

จิตสำนึกสาธารณะที่ดีงาม เป็นคนมีปัญญาในการใช้ทักษะชีวิต การคิด การสื่อสาร การแก้ปัญหาและการใช้เทคโนโลยี และเป็นคนมีความสุขในการดำเนินชีวิตอย่างพอเพียง อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างสร้างสรรค์

สำหรับกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบด้วยกิจกรรม 3 ลักษณะ คือ กิจกรรมแนะแนว กิจกรรมนักเรียน และกิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมแนะแนวในชั้นเรียนมีส่วนช่วยให้นักเรียนปรับเปลี่ยนเจตคติในการเรียนรู้จนประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น เนื่องจากการจัดกิจกรรมแนะแนวมีจุดประสงค์ดังนี้ คือ (1) เพื่อให้นักเรียนได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม ความต้องการ ความสามารถ ความถนัด และความสนใจตลอดจนค่านิยมที่ยึดถือ (2) เพื่อให้นักเรียนได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่อในสถานศึกษาต่างๆ (3) เพื่อให้นักเรียนทราบข้อมูลเกี่ยวกับโลกกว้างทางอาชีพ (4) เพื่อให้นักเรียนสามารถนำข้อมูลที่ได้นำมาพิจารณาตัดสินใจเกี่ยวกับแนวทางในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพได้เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตนมากที่สุด (5) เพื่อให้นักเรียนได้เพิ่มพูนประสบการณ์เกี่ยวกับการศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพตามที่ตนสนใจในรายละเอียดลึกซึ้งมากขึ้นเพื่อช่วยให้เกิดความมั่นใจในการวางแผนเลือกทางเดินของชีวิตในอนาคต ถ้าพบว่าไม่เหมาะสมจะได้เปลี่ยนแปลงเป้าหมายได้ทันทั่วทั้งที่ ช่วยให้ผู้ประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต และ (6) เพื่อช่วยให้ครูแนะแนวได้มีโอกาสนพปะนักเรียนในชั้นเรียนอย่างทั่วถึงทุกคน ช่วยให้มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ทำให้ครูแนะแนวได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนที่แท้จริงอันจะส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดบริการแนะแนวด้านอื่น ๆ ต่อไป (ช่อลัดดา ขวัญเมือง, 2541: 16-17) จึงเห็นได้ว่าการพัฒนาเจตคติสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนให้ดีขึ้นได้

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนกิจกรรมแนะแนวนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนหนองหัวคูบวงประชานุเคราะห์ และได้จัดกิจกรรม “วิชาที่ฉันชอบและอาชีพที่ฉันใฝ่ฝันเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียน” เป็นส่วนหนึ่งของการสอนกิจกรรมแนะแนว ซึ่งมีลักษณะเป็นการสำรวจความสนใจในวิชาเรียนที่นักเรียนชอบหรือไม่ชอบและอาชีพที่นักเรียนใฝ่ฝันในอนาคต โดยให้นักเรียนตอบคำถามลงในใบงานด้วยการเขียนบอกถึงวิชาที่นักเรียนชอบเรียนมากที่สุดมา 3 อันดับ วิชาที่นักเรียนไม่ชอบเรียนที่สุดมา 1 อันดับ และเขียนถึงอาชีพที่นักเรียนใฝ่ฝันอยากจะเป็นในอนาคตพร้อมทั้งบอกเหตุผล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนทราบถึงความสนใจของตนเองเกี่ยวกับการเรียนและอาชีพ เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถวางแผนการเลือกอาชีพในอนาคตได้ ซึ่งความสนใจจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนการทำกิจกรรมต่าง ๆ ผลการจัดกิจกรรมพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ ตอบว่าวิชาที่ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด ผู้วิจัยได้สอบถามถึงเหตุผลพบว่า การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก น่าเบื่อ นักเรียนมีความรู้สึกลัวและอายทุกครั้งที่ต้องพูดหรืออ่านภาษาอังกฤษต่อหน้าบุคคลอื่น และเป็นวิชาที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันจึงไม่มีความสนใจที่จะเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ปรากฏว่า คะแนนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมต่ำกว่าวิชาอื่น จากผลการศึกษาดังกล่าวผู้วิจัยพอจะสรุปได้ว่า นักเรียนมีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีความยากในการเข้าใจ ไม่เห็นประโยชน์และคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นเจตคติในทางลบต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หากปล่อยทิ้งไว้โดยไม่รีบแก้ไขก็จะทำให้นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ไม่ผ่านการประเมินผลการ

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

เรียนตามหลักสูตรกำหนด ขาดโอกาสการเรียนรู้ตามศักยภาพ และไม่สามารถติดต่อสื่อสารกับประชาชนในกลุ่มอาเซียนและกับคนทั่วโลกได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น โดยการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคูปวงประชานุเคราะห์ จังหวัดอุดรธานี ที่พัฒนาขึ้น มีลักษณะเป็นการจัดกิจกรรมที่มุ่งจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน โดยการมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม ในการร่วมกิจกรรมวิเคราะห์ แลกเปลี่ยนประสบการณ์กันและสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมนั้นใช้เวลาจัดกิจกรรม 11 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ มีพฤติกรรม และมีความรู้สึกหรือมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเจตคติของนักเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนการสอนให้ประสบผลสำเร็จ ดังที่สุชา จันทร์อม (2521: 78) ได้กล่าวไว้โดยสรุปว่า เจตคติมีความสำคัญต่อการเรียนเป็นอย่างมาก ถ้าเด็กเกิดทัศนคติหรือเจตคติที่ดีต่อครูหรือต่อวิชาใด เด็กจะเรียนวิชานั้นได้ดีเป็นส่วนมาก ตรงข้ามถ้าเด็กมีทัศนคติหรือเจตคติไม่ดีต่อวิชาใดก็จะทำให้เด็กรู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากเรียนวิชานั้นเลย ฉะนั้นการเรียนการสอนครูจึงควรปลูกฝังเจตคติที่ดีให้แก่เด็ก เพื่อให้เด็กรู้สึกรักการเรียนและอยากมาโรงเรียนกลุ่มสัมพันธ์เป็นกิจกรรมที่เหมือนการจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม เน้นกิจกรรมที่นำไปสู่การปฏิบัติจริงผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง โดยกิจกรรมจะมีความหลากหลายเน้นความสนุกสนาน เช่น บทบาทสมมุติ การเล่นเกม การร้องเพลง เป็นต้นซึ่งกิจกรรมเหล่านี้สามารถสร้างเจตคติที่ดีให้กับผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้โดยไม่รู้ตัว และไม่รู้สึว่าตนเองโดดเดี่ยวในการทำกิจกรรมซึ่งจะทำให้เกิดความกลัวหรืออายที่จะกระทำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุนีย์ แสงทอง (2552: 39) พบว่า กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีการใช้สื่ออุปกรณ์และวิธีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย นักเรียนทุกคนได้ร่วมกันทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นและไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์กันภายในกลุ่ม นักเรียนค้นพบความถนัดและความสามารถของตนเองและเข้าใจผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและเกิดการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษโดยไม่รู้ตัวมากขึ้น

ผู้วิจัยจึงต้องการทราบว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคูปวงประชานุเคราะห์ จังหวัดอุดรธานี ที่พัฒนาขึ้นครั้งนี้ จะสามารถทำให้เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้นอย่างยั่งยืนหรือไม่ และเมื่อเปรียบเทียบกับเจตคติกับนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้นต่อไป

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ระหว่างก่อน กับหลัง และหลังกับระยะติดตามผล หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.2 เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ที่ได้รับการ สอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กับนักเรียนที่ได้รับ การสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีรูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้ รูปแบบการทดลองที่มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วัดตัวแปรก่อนและหลังการทดลอง (Randomized control) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคู่วงประจักษ์ราษฎร์ จังหวัด อุตรดิตถ์ ปีการศึกษา 2556 จำนวน จำนวน 105 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการสุ่มดังนี้ ให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 75 คน นำมาทดสอบด้วยแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ เลื่อนนักเรียนที่มีคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำสุดเรียงขึ้นมาจำนวน 30 คน ทำ การสุ่มอย่างง่ายโดยการจับสลากเข้ากลุ่มทดลอง จำนวน 15 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ ใช้ในการวิจัยคือ (1)แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .98 (2) ชุดกิจกรรม แนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และ (3) ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ สำหรับกลุ่มควบคุมสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และหลัง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติกับระยะติดตามผล

2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังรายละเอียดที่แสดงในตาราง

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

ตาราง 4.1 จำนวนร้อยละของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ใช้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว โดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามเพศ

กลุ่มตัวอย่าง	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.กลุ่มทดลอง	10	66.67	5	33.3	15	50.00
2.กลุ่มควบคุม	11	73.33	4	26.67	15	50.00
รวม	21	70.00	9	30.00	30	100.00

ตาราง 4.1 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมมีเพศชายมากกว่าเพศหญิง (ร้อยละ 70.00 และ 30.00) เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มพบว่ากลุ่มทดลองมีเพศชายมากกว่าเพศหญิง (ร้อยละ 66.67 และ 33.33) กลุ่มควบคุมมีเพศชายมากกว่าเพศหญิงเช่นกัน (ร้อยละ 73.33 และ 26.67)

3.2 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่าง ก่อนทดลอง หลังทดลองและระยะติดตามผลโดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่าง ก่อนกับหลัง และหลังกับระยะติดตามผลโดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ (n = 15 คน)ระยะเวลาการทดลอง

	$\bar{X}$	SD	t
ก่อนการทดลอง	1.66	0.18	10.15**
หลังการทดลอง	3.27	0.75	1.14
ระยะติดตามผล	3.34	0.74	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.2 พบว่าเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนกับหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองกับระยะติดตามผลพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

3.2 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์กับกลุ่มควบคุมหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ ดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 4.3 การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์กับกลุ่มควบคุมหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ (n = 15 คน)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	SD	t
กลุ่มทดลอง	3.27	0.75	7.45**
กลุ่มควบคุม	1.82	0.33	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.3 พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 นั้น ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคู่วงประจักษ์นคราห์ จังหวัดอุดรธานี ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีข้ออภิปรายผลเพิ่มเติมดังนี้

2.1 พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับนักเรียนโดยมีการมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม การมีส่วนร่วมในกิจกรรม วิเคราะห์ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมนั้น โดยใช้เทคนิคการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมุติ กรณีตัวอย่าง การอภิปรายกลุ่ม การใช้สถานการณ์จำลองและเกมเข้ามาสอดแทรกในการทำกิจกรรม ซึ่งแตกต่างไปจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ จึงทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน มีความกระตือรือร้น มีความมั่นใจและกล้าที่จะแสดงออกในการทำกิจกรรม และทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสุนีย์ แสงทอง (2552) กล่าวว่ากิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีการใช้สื่ออุปกรณ์และวิธีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย นักเรียนทุกคนได้ร่วมกันทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นและไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์กันภายในกลุ่ม นักเรียนค้นพบความถนัดและความสามารถของตนเองและเข้าใจผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดี

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและเกิดการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษโดยไม่รู้ตัวมากขึ้นและสอดคล้องกับผลการศึกษาของปนัดดา จินประชา (2545) นฤมล เรียบสวัสดิ์ (2545) นิติพร เชื้อสุวรรณ (2551) กมลวรรณ ศรีสุโขตร (2554) พรณงาม งามชัยภูมิ (2554) และอดิน (2009) ที่ทำการศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการสอนโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ในลักษณะต่าง ๆ เช่น การสอนด้วยเทคนิคโครงสร้างระดับยอด การสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติ การสอนด้วยกลวิธีการเรียนรู้ทางปัญญาตามแนวคิดของ O'malley & Chamot และแนวคิดของ Robin และการสอนโดยใช้บทบาทสมมติและการเล่าเรื่อง ผลปรากฏว่าหลังเรียนนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกัน และเมื่อทำการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติผลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติเป็นวิธีการสอนโดยให้ความรู้ตามแผนการจัดกิจกรรมแนะแนว มีการอธิบาย บรรยาย แจกเอกสาร ใบความรู้ โดยที่นักเรียนทำกิจกรรมตามที่กำหนดในใบงาน ทำกิจกรรมตามใบงาน ตรวจผลงานจากใบงาน และให้นักเรียนได้สรุปสาระสำคัญจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ซึ่งมีลักษณะของการเรียนรู้เฉพาะบุคคลเป็นส่วนใหญ่ขาดการมีปฏิสัมพันธ์ในการเรียนรู้ระหว่างสมาชิกในห้องเรียน บรรยายภาศในการเรียนน่าเบื่อ นักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ซึ่งมีความแตกต่างจากการสอนโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นอย่างมาก ด้วยเหตุดังกล่าว จึงทำให้การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ในการสอนสามารถพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่าการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ ซึ่งสอดคล้องกับสุชา จันทรเอน (2521) ที่กล่าวว่า เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากประสบการณ์ของคนไม่ใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด คนเราได้รับเจตคติจากประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตบางทีก็ได้รับจากการเอาอย่าง ซึ่งอาจเริ่มตั้งแต่อายุน้อย สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเด็กเล็ก และกมลรัตน์ หล้าสูงมัย (2528) ที่กล่าวว่าเจตคติสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งได้ เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้เนื่องจากเจตคติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ถ้าการเรียนรู้หรือประสบการณ์นั้นเปลี่ยนแปลงไปเจตคติดังนั้นก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไปด้วย

2.2 นักเรียนกลุ่มทดลองหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน มีเจตคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับระยะติดตามผลในระยะเวลา 1 เดือน ทั้งนี้เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงเจตคติที่สูงขึ้นตั้งแต่ต้นของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษยังมีความคงทน ถาวร ด้วยเหตุที่เจตคติกำหนดขอบเขต และวิธีการพิจารณาสิ่งใดสิ่งหนึ่งของตน จึงอาจกล่าวได้ว่าการสอนโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ครั้งนี้สามารถพัฒนาเจตคติต่อการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดความยั่งยืนของเจตคติต่อไป

2.3 นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบ

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ โดยยึดสมาชิกในกลุ่มเป็นสำคัญ สมาชิกทุกคนเข้าใจและเห็นความแตกต่างระหว่างบุคคลของสมาชิกในกลุ่มและของตนเอง สมาชิกทุกคนร่วมกันทำกิจกรรมและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและมีแรงจูงใจร่วมกันเพื่อให้เกิดพลังของกลุ่มเพื่อจะให้เกิดผลสำเร็จในเป้าหมายที่วางไว้ร่วมกันโดยการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ได้ใช้เทคนิคต่างๆ เช่น เกม บทบาทสมมติ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลองละคร กลุ่มย่อย ซึ่งเทคนิคการสอนกลุ่มสัมพันธ์เหล่านี้ทำให้สมาชิกในกลุ่มทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม มีการหาทางในการแก้ปัญหาาร่วมกันและพัฒนาตนเองโดยประยุกต์แนวคิดที่ได้จากกลุ่มมาปรับใช้กับตัวเอง รวมทั้งเกิดความสนุกสนานในการร่วมกิจกรรมและมีการเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้นโดยไม่รู้ตัว ซึ่งแตกต่างจากชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติที่ไม่มีการใช้เทคนิคในการจัดกิจกรรมจัดกิจกรรมหลากหลาย เน้นการทำงาน การทำกิจกรรมเดียว การให้ความรู้โดยผู้จัดกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกลบๆ ขาดความมั่นใจในตนเอง และวิตกกังวลทุกครั้งเมื่อต้องพูดหรือต้องสื่อสารภาษาอังกฤษทำให้มีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การใช้ชุดกิจกรรมผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคูวังประจักษ์ เกราห์ จังหวัดอุดรธานี สามารถพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับครู อาจารย์ที่ทำหน้าที่แนะแนวในโรงเรียนดังนี้

1. ควรนำชุดกิจกรรมโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนในการพัฒนานักเรียนในเรื่องอื่นๆ หรือในรายวิชาอื่นๆต่อไป
2. ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์มีกระบวนการ ขั้นตอน วิธีการ และเทคนิคการสอนที่หลากหลาย ผู้ที่จะนำไปใช้ควรได้ศึกษารายละเอียดอย่างถี่ถ้วน ก่อนนำไปใช้จริง

อ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2554*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กมลวรรณ ศรีสุโครต. (2554). *การพัฒนาทักษะการพูดและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมตินักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม)*.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2556). *จิตวิทยาการศึกษา* กรุงเทพมหานคร มหามงกุฎราชวิทยาลัย.

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2545). การจัดสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- ปนัดดา จินประชา. (2545). การใช้วิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อลดความวิตกในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ปริญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- พรณงามงามชัยภูมิ. (2554). การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษการคิดวิเคราะห์ และเจตคติที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน โดยการใช้กลวิธีการเรียนรู้ทางปัญญตามแนวความคิดของ O'Malley & Chamott และแนวความคิด ของ Rubin (ปริญาการศึกษามหาบัณฑิตสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนมหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- สุชา จันทรเฒ. (2521). จิตวิทยาในห้องเรียน *PSYCHOLOGY FOR THE CLASSROOM* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร.
- สุณี แสงทอง. (2552). ผลการใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อสร้างเจตคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดทองสุทธาราม กรุงเทพมหานคร” (ปริญาศึกษามหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- Uddin, Rukhsana. (2004). *Implementing Counseling Techniques : Role Play and Storeyling in Teaching Second Language Vocabulary to Adult Second Language Learners,*” (Masters Abstracts International 47(05).